

РЕШЕНИЕ

№ 211

гр. Ловеч, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ТАТЯНА МИТЕВА

Членове: ИВАНИЧКА
КОНСТАНТИНОВА
ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА

при участието на секретаря ДАНИЕЛА КИРОВА
като разглежда докладваното от ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА Въззивно гражданско дело № 20224300500367 по описа за 2022 година
за да се произнесе съобрази:

Производство по чл.258 и сл.от ГПК,във вр.с чл.55 от ЗЗД.

С Решение № 117/17.06.2022г.,пост.по гр.д.№549/2021г. РС-Троян е осъдил на основание чл.55,ал.1,пр.1 от ЗЗД, Н. И. Х. с ЕГН *****, с адрес гр.***, да заплати на "ИЛТИ"ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.***, представлявано от управителя К. И. Л., сумата 17 340,93лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба- 28.06.2021г. до окончателното изплащане на сумата, както и направените деловодни разноси и заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на общо 2968.64лв.

Постъпила е въззивна жалба от Н. И. Х. от гр.Троян, чрез пълномощник адв.Г. П.-АК-Русе, срещу решението. Счита, че е неправилно, като постановено при нарушаване на съдопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон, изводите на съда са необосновани и не почиват на събраните доказателства.

Излага,че по делото са допуснати и събрани всички поискани от ищеца

доказателства, голяма част от които са неотносими към правния спор, след като изрично е установено, че искът е предявен от името на юридическото лице и е с правно основание чл.55,ал.1 от ЗЗД. Въпреки това при преценката им съдът приема за безспорно доказани факти, които се опровергават от писмените доказателства, някои от съществените за спора доказателства изобщо не са обсъдени, а изводите са в пълно противоречие с предпоставките на чл.55,ал.1,пр.1-во от ЗЗД,прието в доклада на съда за правно основание на иска.В мотивите не са обсъдени направените от нея възражения, както в отговора така и в хода на целия процес.

Възразява,че съдът не е спазил определените от самия него срокове за писмени защиты. Ищецът е представил своята след указания срок,но съдът не е изпълнил постановеното в последното съдебно заседание,а именно че няма да ги съобразява,ако не са представени в срок.В решението съдът е обсъждал именно доводите на ищеца,изложени в писмената му защита. В мотивите липсва отговор на възраженията на ответника.

Възразява,че съдът в решението не е обсъдил фактическата обстановка в пълнота- не е отчетено,че тя първо е била управител на процесното дружество и след прекратяването на това й качество вече е пълномощник на управителя и собственик на капитала на дружеството, който е бил И. Л.. Пълномощното е представено по делото и в него управителят е определил какви действия може да извършва. Съдът приема за безспорно, че тя е действала като счетоводител, което не отговаря на истината. Развива,че обстоятелството, че е изпълнявала и счетоводната работа, не я прави счетоводител и тя не носи отговорност, ако има пропуски в работата й като такъв. Отговорността е само и единствено на управителя и собственика на дружеството и само той би могъл да търси отговорност от нея, ако тя е излязла от рамките на представителната власт и е увредила дружеството. Съдът не взема отношение и по въпроса, че от 2019г. ищецът е станал втори управител заедно с баща си - установено от вписванията в ТРРЮЛНЦ и през цялата година до неговата смърт не е имал никакви възражения и претенции - нещо повече след смъртта на баща си той е подписал лично отчета за 2019 г. именно в качеството си на управител. Няма нито дума и за това, че той лично се е явявал и е подписвал в банката спесимен за тази сметка, за която твърди че е разбрал година след смъртта на баща си, когато вече е станал и едноличен управител на дружеството. Съдът приема, че телефонът на дружеството е бил личен на Х. при наличието на писмени доказателства, че той е на дружеството и при изричното изявление на ищеца, че той е дал съгласие телефонът на дружеството да стане неин личен.

Съдът е допуснал, приел и обсъдил като доказателство и тъжба от дъщерята на И. Л., която касае друга фирма и няма място в настоящия процес, освен ако съдът не се е заблудил. Не става ясно какво установява жалбата, която сама по себе си представлява само твърдения и при липсата на постановление за образуване на наказателно производство или на акт,с който е завършило това производство е правна нула.

Съдът не е съобразил и анализирал и представените пълномощни,с които се легитимира Х.. Допуска,че това е и причината да не се обсъждат представените от нея

документи от НАП,от които е видно, че всички документи, които са представени от името на дружеството са придружени от качеството на лицето, което ги подава или получава. Затова всичко, което е изпращала и получавала е придружено с уточнението,че тя е пълномощник, заедно с прилагане на пълномощното ѝ. Пак от тези доказателства става ясно,че в повечето случаи само тя и управителят И. Л. са се подписвали при извършените многобройни проверки. Такава е била практиката при извършване на проверки от НАП и е продължила и след смъртта на И. Л.. Видно е от същите доказателства, че К. Л. не се е подписвал и през 2020г., когато той вече е едноличен собственик на дружеството. Затова счита, че назначената графологична експертиза не е била необходима, тъй като никога не са оспорвани тези факти. Все пак експертизата установява, че има документи, които са подписвани лично от управителя И. Л..

Определя като абсолютно произволен и неподкрепен от доказателствата изводът на съда, че Х. е ползвала сумите от сметката за лични нужди. Този извод се прави само и единствено от обстоятелството, че тя е била картодържател на дебитната карта. Подминат е фактът, че всички плащания през тази сметка са правени чрез профила на И. Л., което означава, че всички действия които се извършват ангажират само и единствено титуляра на профила.Развива,че картодържателят, ако може да се прави аналогия, има качеството на упълномощен. Само и единствено титулярът може да определи кой да бъде регистриран като картодържател и винаги може едностранно да прекрати това, както и да даде картата си на трето лице като му съобщи кода си и физически операциите да се извършват не от титуляра. От писмо с изх.№ 946/12.05.22г- от „ИПЕЙ“ АД е видно, че въпросната банкова карта е регистрирана на ниво 2, посочен телефон ***** е регистрирана на потребител И. К. Л. и че Н. И. Х. няма регистриран профил в „ИПЕЙ“АД,през който картов оператор са направени всички разплащания. Обяснява,че клиентите от "потребителско ниво 2" се регистрират в системата ePay.bg и регистрират банкова карта, с която заплащат най-малко 5 битови сметки през системата (задължително условие). Клиентите от това ниво имат възможност да ползват "Микросметка ниво 2". Те могат да извършват плащания в ePay.bg както със своята Микросметка, така и с банковата си карта.

Сочи,че първоинстанционният съд умишлено не е взел в предвид при изводите си, че профилът, от който са направени всички плащания чрез картовия оператор „Ипей“ АД , е на И. К. Л. и дори Х. да е извършила действия чрез този профил, което не е доказано по безспорен начин , то тогава става реч за онлайн представителство, което няма все още специална дефиниция в нашето законодателство, но при всяко положение става въпрос за представителство в интернет среда. При този вид представителство са приложими Законът за електронната търговия и електронен подпис, Законът за електронните съобщения и др. Според тези закони щом титулярът е предоставил достъп до начин на идентификация на друго лице, то се счита , че електронното изявление е издадено от титуляра. За да бъде вярно приетото от съда би следвало да се установи, че Х. е извършвала тези операции без знанието и съгласието на титуляра на профила, т.е да има извършено престъпление, каквито данни няма.

Съдът е допуснал и исканата от ищеца счетоводна експертиза, въпреки че от нейна страна са аргументирали, че въпросите на които следва да отговори, са неотнормими към спора. Независимо от това експертизата не е дала точни и съобразени със закона на счетоводството въпроси, поради което тя се противопоставила на приемането ѝ. В съдебно заседание е уточнено, че експертизата е проверила само тези документи, които са поискани от ищеца. Това я прави непълна и неточна, защото освен исканите и проверени сметки и документи, според ЗСч има и други, в които се отразяват тези разходи. Съдът неправилно е възприел извода на експертизата, че липсват първични документи. При представянето ѝ вещото лице е отговорило, че не е проверявало други документи освен регистрите, касаещи ДДС, също уточни кои са първични документи, без да конкретизира има ли ги или не, защото не е имало задача да ги повери. Счита, че дори да се приеме, че е имало някакви пропуски при воденето на счетоводството, това не касае спора, защото: 1. През всичките години нито една проверка или ревизия не е констатирала нередности във воденето на счетоводството; 2. Х. няма качество на счетоводител, а на пълномощник на управителя; 3. Неправилното счетоводство не установява лично облагодетелстване и обогатяване за сметка на дружеството, тъй като от самото извлечение става ясно, че преимуществено сумите са ползвани за плащане на консумативи ел. енергия, вода, интернет и телевизия, но няма данни чии са тези разходи. Само чрез справка, която може да се даде от „ИПей“ АД може да се установи всяка една от сумите за какво е използвана. Възражава, че макар и да не е нейно задължение да доказва отрицателни факти, с отговора на исковата молба е представила 11 броя разписки за плащания, от които се установяват някои от плащанията, направени през процесния период. От тях е видно, че с едната от сумите е заплатена държавна такса към РС-Троян, със задължено лице дъщерята на И. Л. и свидетелка по делото, заплатени са също задължения на управителя И. Л. към НЗОК, заплатено е наказателно постановление, заплатени са консумативи за къща в Априлци, която не е била на Х., телефоните на другата фирма, заплащани са сметки към „Виваком“. Тези документи изобщо не са обсъждани от съда, а в мотивите няма изрично упоменаване, че са изключени от доказателствата, приети са изрично от съда като такива. От тях става ясно, че сумите са използвани от управителя на дружеството и титуляр на профила в „ИПей“ АД, независимо от това кой физически е извършвал разпорежданията. Тези документи са и основание да се кредитират изцяло показанията на всички нейни свидетели, тъй като те заявяват своите непосредствени впечатления. Възражава, че ако съдът е обсъдил тези доказателства не би стигнал до извода, че Х. е получила всички суми по приложените извлечения от „ИПей“ АД. В най-лошия вариант би следвало да изключи поне тези, за които не е представила доказателства и да намали общата сума, която се претендира.

Сочи, че неоснователно в решението е обърнато голямо внимание на твърдението, че И. Л. не е бил компютърно грамотен. Възражава, че този факт няма никакво значение за решаването на спора, но съдът и тук е направил изводи без да съпостави доказателствата и да ги обсъди в тяхната съвкупност. Не са кредитирани показанията на абсолютно незаинтересовани свидетели, които са били почти ежедневно с него до последния ден от живота му, в частта им, че той е работил с компютър, а се е доверил на свидетели,

които изнасят факти от преди повече от 10 г., както и такива, които почти не го познават и на заинтересованата от изхода на спора негова дъщеря. Сочи, че преди 2010г., когато е бил в хотела, е възможно да не е работил с компютър, но компютърната грамотност се придобива за дни. Само обстоятелството че той има електронен подпис и е подписвал част от документите с него, счита за достатъчен да се приеме, че не е бил профан в тази област. Дори да се приеме, че той не е работил с компютър, това не изключва възможността да е следял цялата фирмена дейност, да проверява сметките на дружеството и да иска отчет от пълномощника си за извършването от него. Това е установено от показанията на свидетелите П., Г. и П., които имат непосредствени впечатления от поведението на И. Л. към работата на фирмата, както още от времето, когато той е извършвал друга дейност, така и след като е предоставил същата на сина си, за да се занимава с търговия с горива.

Прието е в мотивите, че Х. е определяла и изисквала сумите, които да се внасят за ДДС и за корпоративен данък. Не е ясно как съдът е установил, че сумите ежесечно са внасяни от банковата сметка на „Униредит Булбанк“ АД по сметките на НАП, като по делото няма представени банкови извлечения, суми, плащания и други към НАП. Не е ясно какво има в предвид съдът под действието „изисквала“ сумите.

Друг момент, който не е обсъден в мотивите е, че след като К. Л. твърди, че е извършвал цялата дейност и управление на дружеството, той е имал достъп до всички книжа, до всички сметки на дружеството, защо тогава не е „разбрал“ за тези неправомерни действия, които той твърди, че Х. е извършвала.

Не се съгласява и с приетото в решението, че Х. е заявявала надвнесената сума „само за корпоративен данък“, който дружеството е било задължено да внася авансово според материалния закон и в края на година, съответно според резултата се определя дали сумата е надвнесена или има да се довърся корпоративен данък. Нещо, за което не е нужно да се изисква мнението на вещо лице, тъй като в закона е записано. Съдът умишлено не е посочил, че сметката по която са възстановени сумите от корпоративен данък е на дружеството. Изложеното до тук е само да се илюстрира изместването от същността на спора, обременяването на делото с много и неотнормирани доказателства, което прави решението неправилно.

Излага, че правната същност на иска по чл.55 от ЗЗД е в принципа на неоснователно обогатяване. Възможностите да се стигне до такова са различни, затова са предвидени и различни хипотези, но основното е да има реципрочно разместване на блага - единият правен субект да обеднее за сметка на друг правен субект. Придобиването на съответното благо може да е станало без да има основание изначално или ако е имало такова то впоследствие да е отпаднало. В случая съдът приема, че е налице първата хипотеза.

Възражава, че ищецът не е доказал за никоя от сумите, че от сметката на дружеството е влязла в патримониума на Х., било като пари, постъпили по нейна сметка, било като плащане на нейни задължения. Това е могло да стане ако се изиска разширена справка от „ИПей“ АД, в която да бъде посочен адресатът на извършените

плащания. С нея може да се получи точна представа в чий патримониум са отишли средствата и чии сметки са плащани. Едва тогава могат да се правят изводи за обогатяване от страна на ответника. Ако има някое плащане, което да е било за нейно лично задължение или парите са постъпили по нейна сметка, само за тях може да се твърди, че подлежат на връщане.

Другата предпоставка е полученото да е без основание. Възражава, че наличието на пълномощно автоматично изключва липсата на основание. Развива, че се касае за формална едностранна сделка, главният юридически факт от който възниква представителната власт. Упълномощаването е адресна сделка, т.е. тя трябва да достигне до другата страна. Резултат от упълномощаването е възникването на представителна власт, по силата на която едно лице- представяван, е обвързан от правните действия, извършвани от негово име от едно друго лице - упълномощен. В случая Х. е упълномощена от управителя на дружеството и тя е извършвала всички действия и разпореждания със сметката на дружеството именно като пълномощник и в рамките на представителната ѝ власт. Ако упълномощителят не е бил съгласен с действията ѝ той е имал правната възможност да прекрати упълномощаването и ако има действия, извършени извън рамките на представителната власт или има договаряне в негова вреда, той да потърси отговорността. Упълномощаването създава правоотношение между упълномощител и упълномощен и трети лица не могат да предявяват правата на упълномощителя. Именно наличието на пълномощното прави искът недопустим, тъй като ищецът не активно легитимиран да предявява права, по правоотношение, в които не участва, т.е. да предявява чужди права. Затова и не е следвало делото да се обременява с доказателства, които нямат отношение към спора. Развива, че дали средствата на дружеството са използвани правилно или не, дали са разходвани за търговската дейност на дружеството или не, дали е водено правилно счетоводството или не, отговорността е само и единствено на управителя и само той може да търси отговорност от упълномощените от него лица. Акцентира, че от значение е и обстоятелството, че известно време К. Л. е бил управител заедно с баща си и като такъв е имал равни с неговите права. Ако е бил толкова отговорен и както твърди- само той е вършил цялата дейност, би следвало още тогава да открие тези всички неправомерни действия и да отстрани Х. от фирмата и назначи друг счетоводител. Това не само че не е станало, но след смъртта на баща си продължава да работи с нея, тя изготвя, но той подписва финансовия отчет за 2019г., приема без възражения цялата счетоводна документация, закрива сметката през 2020г. и след една година се сеща да иска подробната разпечатка за сметката, която е можел да следи през цялото време, тъй като има спесимент, подписан лично от него. Счита, че делото би следвало да е търговско, тъй като ищецът е юридическо лице- ЕООД и би следвало да се има предвид и разпоредбата на чл.301 от ТЗ т.е. ищецът е следвало да реагира незабавно. Фактът, че той прави това почти три години след като става втори управител, следва да се приеме, че той е приел всички действия извършени от ответника .

Твърди, че липсата на доказателства за получавани лично от Х. пари от сметката

или за заплащане на нейни лични сметки, е достатъчно да се отхвърли иска. Сочи, че тя не само че не се е обогатила, но е спестила на дружеството значителни суми, които то би платило ако имаше назначен счетоводител. Ако след 2013г., когато тя прекратява трудовото си правоотношение като управител, е бил назначен специален счетоводител, дори той да е с минимална заплата, като се съобрази, че трябва да се плащат и осигуровки, лесно може да се изчисли какви средства са спестени на дружеството, т.е. неоснователно се е обогатило дружеството, а не Х. и това признава управителят и собственик на ищеца с твърденията си както в исковата молба така и в целия процес, че цялата счетоводна работа е извършвана от нея.

Възразява и по отношение на разноските, като счита, че съдът няма право да преценява фактичката и правна сложност на делото, когато има направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и следва да намали хонорара до размер на минималното възнаграждение предвидено в Наредба 1 на Висшия адвокатски съвет и прибави към него по 100 лева за заседанията извън предвидените в същата наредба.

Моли при произнасянето си въззивният съд да съобрази изложеното в писмената защита пред РС-Троян.

В срок постъпи отговор на въззивната жалба от „ИЛТИ“ЕООД с ЕИК *****,
представявано от управителя К. И. Л. Моли да се отхвърли въззивната жалба и се присъдят направените по делото разноски и заплатеното адвокатско възнаграждение пред втората инстанция. Счита, че решението е правилно, законосъобразно и обосновано, няма нарушения на процесуалния закон и е в съответствие на събраните по делото доказателства.

Не се съгласява с възражението по отношение срока за представяне и анализа на писмените защиты. Срокът е инструктивен, а не преклузивен, когато и да са представени по делото преди постановяване на съдебното решение, няма пречка да бъдат обсъдени в него. Акцентираща, че в писмените бележки няма посочване и обсъждане на нищо ново и нищо, което да не е казано в исковата молба или в съдебните заседания по делото. Затова дори съдът да не се е позовал на писмените бележки, той е съобразил аргументите от исковата молба и от пледоарията в хода по същество.

Неоснователно, в противоречие на материалния закон, на задължителната съдебна практика и на събраните по делото доказателства, в жалбата се позовава на качеството на ответника като управител в определен период, по-късното ѝ като „пълномощник“ и че е „действала като счетоводител“. Уточнява, че искът е предявен за необосновано използване на суми за лична полза и облагодетелстване на ответника, за периода след 14.04.2016 г., когато като тя вече не е била управител на „ИЛТИ“ЕООД. Уточнява, че преди назначаването ѝ като управител на дружеството на 28.01.2013г., дадените ѝ пълномощия са били „да извършва без ограничения всякакви действия и операции с банковите сметки“ (позовава се на пълномощно от 26.11.2008г.). За действията ѝ от 28.01.2013г. до 14.04.2016г. тя е разполагала с неограничените правомощия на управител на дружеството, за което не ѝ е било необходимо упълномощаване. След 14.04.2016г. пълномощията ѝ са били съществено ограничени, като е могла единствено „да извършва банкови операции, свързани с дейността

на дружеството, включително и по електронен път" (пълномощно от 24.08.2016г.). Тук жалбоподателят не обръща внимание, но съдът е съобразил, че липсва пълномощие за „всякакви действия и без ограничения".

Съгласява се с приетото от съда, че ответникът е действала като счетоводител. В този смисъл е посочено и в исковата молба. Самата тя в отговора оспорва, че е била освободена като счетоводител-т.е. изрично признава, че е заемала тази длъжност. В този смисъл да и дадени и пълномощията с пълномощното от 14.04.2016г.- изрично и изцяло счетоводни функции при представителството -декларации, документи и данни по ЗДДС... задължителното осигуряване... по ЗКПО... уведомления за сключване или изменение на трудови договори... данъчната или осигурителната информация.....ревизионни актове... на данъчно-задълженото лице „ИЛТИ" ЕООД."

Потвърждава, че К. Л. не е знаел за банковата сметка с IB AN: *** в „Централна кооперативна банка" АД и тя е била „неизползваема" в дейността на дружеството. Именно ответникът е заявявала връщане на надвзети суми от НАП, като е посочвала точно тази сметка. По делото е установено, че нито едно от плащанията не е било за дейността на дружеството и че не е осчетоводено от ответника.

Неоснователно в жалбата се твърди нарушение при обсъждане на „тържба от дъщерята на И. Л.". Такава тържба не е представяна като доказателство и не е обсъждана от съда и този „аргумент" няма място по какъвто и да е начин за съществуването на спора. В тази връзка в жалбата се прави признание, че единствено ответникът -жалбоподател е подавала и получавала всички документи пред НАП като пълномощник.

Неоснователно се оспорва приетото от съда, че Х. „е използвала парите от сметката за лични нужди". Счита че в това „оспорване" се съдържа признание, че е използвала парите от тази сметка (но не за лични нужди). Плащанията са извършвани чрез банкова карта, която е издадена на името на Н. И. Х., лично тя я е получила от банката и не я е връщала там след изтичане на срока на валидност. Сочи, че съгласно писмо изх. № 946/12.05.2022г. от „ИПЕИ“ АД издадената на нейно име и получена от нея банкова карта е регистрирана на ниво 2 на 01.06.2015г. - по време на вписването ѝ като управител на „ИЛТИ" ЕООД, на името на лице, което няма каквито и да е компютърни знания и умения - И. Л. (т.е. той не може да се е регистрирал), но същевременно с данни за контакт само мобилния телефон (+*****) на Н. И. Х.. В писмото на „ИПЕИ“ АД няма данни кой е регистриран в профил на познат клиент на ниво 1, но това е предмет на доказване от ответника.

Съгласно чл.4 от ЗЕДЕУУ автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител, а титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Следователно като автор на електронното изявление - за регистрация на „титуляра" И. Л., следва да се приеме физическото лице Н. Х., която е държател и ползващ издадената на нейно име банкова карта. В регистрацията са въведени и всички данни, които Н. е посочила и ползвала и при

исканията за възстановяване на надвнесени суми в НАП - име (Н. Х.) e-mail (***) и телефонен номер (+*****). Твърденията на ответника за „Потребителско ниво 2“, регистрацията на клиенти и какво се разплаща там счита за недоказани и затова не следва да се съборазяват.

Не се съгласява с възраженията срещу назначената СИЕ. Ответникът е имала възможност също да постави въпроси, могла е да я оспори в съдебното заседание, когато се представя, или да поиска допълнителни въпроси. Експертизата е с категорични констатации, че разходите от процесната банкова сметка не са осчетоводявани от ответника. Представените от Х. 11 бр. разписки приема като изрично признание, че именно тя е извършила плащанията. По делото не бе установено тези плащания да са отишли в полза на трети лица, дори не е установено за кого е платена „държавна такса“, на кого и защо е наложено наказание с „наказателното постановление“, на кого е къща в „Априлци“, чии са заплащаните телефони.

Като факт със съществено значение определя обстоятелството дали И. Л. не е бил компютърно грамотен. Твърди, че той не е знаел каквото и да е за работата на компютър, обработката и подаването на искания по електронен път, разплащания по същия начин, получаването на информация по електронен път. От това става ясно, че той не могъл да извърши и нито едно от извършените регистрации, искания, разплащания по този начин. По делото не е установено нито едно „електронно действие“ да е извършено от починалия И. Л. - вкл. и той да знаел, да е могъл и да е правил електронни разплащания. Напротив - по делото е установено, че ответникът лично е извършвала големи на брой и изцяло по електронен път искания, регистрации, разплащания и получаване на документи.

По делото не е твърдяно и не е установено банковата карта да е била предавана и да е била в държане на друго лице - извън титуляра й Н. Х., съотв. единствено тя е могла да изтегли и всички суми от банкомат (АТМ) в размер на общо 3 600 лева.

Не приема и възражението за липса на доказателства, че сумите ежемесечно са внасяни от банковата сметка на Х.. Обяснява, че НАП е възстановявала по банковата сметка на ищеца „ИЛТИ“ ЕООД надвнесени суми. Предмет на иска е последващата съдба на върнатите по „процесната“ банкова сметка суми, а не кога и как са били превеждани на НАП.

Още в исковата молба е посочено, че К. Л. не е знаел за банковата сметка с IB AN: *** в „ЦКБ“ АД и същата е била „неизползваема“ в дейността на дружеството. Установено е, че нарежданията по тази сметка са ставали единствено с участието на ответника Н. Х..

Не споделя правния анализ на иска с основание чл.55, ал.1, пр.1 от ЗЗД. Пояснява, че исковите по чл.55 от ЗЗД са претенции за „неоснователно обогатяване“ (за получаване на ползи без основание), чрез получаване на суми от облагодетелстваното лице или чрез спестяване на разходи, които тя е трябвало да направи. Твърди, че единствено ответникът е знаела за тази банкова сметка и единствено тя е заявявала (пред НАП) връщане на сумите по същата банкова сметка, лично тя е получила и е държала (разполагала

с) издадената на нейно име банкова карта за ползването на сметката, тя сочи и представя доказателства - „11 бр. разписки за извършени плащания на телефони и други" за изпълнени от нея плащания от същата сметка, без да докаже посоченото в платежните документи основание за извършването им, не твърди и не доказва да е давала банковата карта на трети лица, както и че не е осчетоводила извършените разходи. Счита, че не ищецът, а ответникът е следвало да доказва как и къде се е разпоредила със сумите от сметката на дружеството - не е необходимо сумата „да е влязла в патримониума ѝ", а е достатъчно плащането да е отишло в нейна полза. Така „съгласно принципа „комуто ползите, нему и неблагоприятните последици". Когато ответникът е заплатила свои задължения (за комунални нужди- телефони, интернет, телевизия) от банковата сметка на ищеца, Н. се е обогатила, защото чрез намаляване на пасива имуществото ѝ се е увеличило. Тя е могла, но не е поискала и не е представила разширява справка от „ИПей" АД, в която - както тя твърди, да е посочен адресатът на извършените плащания. Твърди, че това е получателят на сумите, т.е. това не е неоснователно обогатилото се лице. Наредителят на сумите (държателят на банковата карта) е лицето, в чиято полза настъпва обогатяването (правните последици от извършените плащания) - чрез увеличаване на актива ѝ - изтеглянето на суми на банкомат или чрез и спестяване на пасива ѝ - плащане на нейни лични комунални разходи (електроенергия на „ЧЕЗ Електро България", вода на „В и К", телефон на „Виваком", телевизия на „Булсатком" или за закупуване на стоки за нейни лични нужди (техника-в „Техномаркет", на www.***.eu за парфюми и козметични изделия за 258,00 лева).

Не се съгласява и със соченото в жалбата основание за плащанията-наличие на пълномощно. Определя го като ново признание за извършените плащания именно от ответника и съответно за основателността на иска. Развива, че наличието на пълномощното не оневинява ответника, защото плащанията не са извършвани чрез пълномощно, а чрез издадената на името на ответника -жалбоподател, получена и държана от нея банкова карта. Както се посочи- след 14.04.2016г. пълномощията ѝ са били само „да извършва банкови операции, свързани с дейността на дружеството включително и по електронен път" (пълномощно от 24.08.2016г.), като липсва израз „без ограничения".

Не съгласява с възражението, че липсват доказателства за получаване лично от ответника на пари от сметката или за заплащане на нейни лични сметки. Х. не твърди и не доказва банковата карта да е предавана и да е държана от друго физическо (трето) лице. А когато банкова карта е издадена на името на Н. И. Х. и е получена и държана от само нея, единствено ответникът-жалбоподател носи отговорност за извършените плащания, които не са в полза на дружеството и за изтеглените суми от банковата сметка. Счита, че тук отново се прави признание, че Х. е извършвала цялата счетоводна работа, което я прави отговорна за плащанията и за неосчетоводяването им. Н. Х. не е предявявала иск за заплащане на „счетоводната ѝ работа", нито е правила възражение за прихващане с получените от нея суми. Същевременно, доколкото това са „задължения" за периодични плащания за периода до 02.11.2018г., за такъв иск е изтекла и погасителната давност на основание чл.111,б. „а" във вр. с чл. 120 от ЗЗД. Развива подробни аргументи за начина на определяне на хонорара

на пълномощника и твърди, че не е прекомерно.

В съдебно заседание въззивникът се явява лично и с пълномощник адв.Г. П.-АК-Русе, която поддържа въззивната жалба и моли да се уважи. Представя списък на разноските по чл.80 от ГПК.

Въззивното дружество се представлява от адв.М.З.-САК и адв.Г. И.-ЛАК, които поддържат подадения отговор на въззивната жалба. Представя списък на разноските по чл.80 от ГПК.

От събраните гр.д.№549/2021г.на РС-Троян доказателства, преценени по отделно и в съвкупност, както и становищата на страните, съдът приема за установено следното:

По допустимостта на въззивното производство съдът се произнесе с определението си по чл.267 от ГПК, като прие, че е налице. Въззивната жалба е подадена в срок и от легитимирано лице. Своевременно е подаден и отговорът на въззивната жалба.

По същество.

Не се спори по делото, установява се и от справка в ТРРЮЛНЦ по реда на чл.23, ал.6 от ЗТРРЮЛНЦ, че „ИЛТИ“ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр.***, е регистрирано на 04.07.2008г., с управител И. К. Л.. На 28.01.2013г. е заличен и на негово място за управител е вписана Н. И. Х.. На 14.04.2016г. Х. е заличена и отново за управител е вписан И. К. Л.. На 27.03.2019г. като управител е вписан и синът му - К. И. Л.. На 24.02.2020г. за едноличен управител е вписан К. И. Л. (И. Л. е починал на 20.01.2020г.). Страните не оспорват, че Х. е живеела на семейни начала с И. Л.. След заличаването ѝ като управител на дружеството е продължила да работи в него-ищецът сочи, че е изпълнявала счетоводната дейност без да има изрично назначение, което се потвърждава и от Х..

Установява се, че с Пълномощно с нотариална заверка на подписите от 26.11.2008г. (нот. заверка с рег. №8708 на Нотариус с рег. №477 в НК и район на действие РС-Троян), И. Л., в качеството му на управител на „ИЛТИ“ЕООД, е упълномощил Н. И. Х., „...*да го представлява под горната фирма пред : 1. Органите на Националната агенция за приходите, да се подписва вместо мен там, където е необходимо; 2. Органите на „Местни данъци и такси; 3. Банковите и други финансови институции, „Уникредит Булбанк, „Райфайзен Банк“. Да извършва без ограничение всякакви действия и операции с банковите сметки; 4. Нотариални, съдебни и административни органи, както и пред всякакви други физически и юридически лица и организации;*“. Упълномощителят е заявил, че желае пълномощното да се тълкува изцяло и в полза на правото на пълномощника да го представлява при извършване на описаните по-горе действия, както и други действия-необходими за извършването им. Посочено е, че пълномощното не е ограничено със срок.

Приложено е Пълномощно с нотариална заверка на подписите от 24.08.2016г. (нот. заверка с рег. №3884 на Нотариус с рег. №525 в НК и район на действие РС-Троян), И. Л., в качеството му на управител на „ИЛТИ“ЕООД, е упълномощил Н. И. Х., да представлява дружеството „...*пред всички държавни и общински органи, Данъчни служби,*

НСИ, НАП, НОИ, Инспекция по труда, Агенция по вписванията, КАТ, ИА "Автомобилна администрация" и други подобни в Република България, като от името на фирмата да подава всякакви жалби, декларации, молби и заявления до тях при нужда, когато и каквито сметне за необходими и да получава всякакви необходими документи от тези органи. Да обявява ГФО и търговския регистър към Агенция по вписванията. Да се подписва вместо мен там, където е необходимо. Да представлява дружеството пред „Уникредит Булбанк“ и „Централна Кооперативна банка“ с всички права. Да извършва банкови операции, свързани с дейността на дружеството, включително и по електронен път. От името на задълженото лице „ИЛТИ“ ЕООД да подписва и подава по електронен път: Декларации, документи и данни по ЗДДС; декларации, документи и данни, свързани със задължителното осигуряване... Документи и данни по ЗКПО, искания, свързани с достъп до данъчната или осигурителната информация и други. Да се подписва и получава актове за административни нарушения, ревизионни актове, протоколи за извършени проверки и други, издадени на данъчно задълженото лице „ИЛТИ“ ЕООД. Да получава актове и наказателни постановления, Да подава молби, заявления, възражения, жалби, свързани с актове за административни нарушения, ревизионни актове, протоколи от проверки и други. Да представлява дружеството по време на проверки от контролни органи...“ Упълномощителят е заявил, че желае описаните правомощия да бъдат тълкувани разширително и да дават обща и цялостна възможност на упълномощеното лице да го представлява в качеството му на управител и представляващ „ИЛТИ“ ЕООД. Посочено е, че пълномощното не е ограничено със срок и е в сила докато не бъде оттеглено или отказано по съответния ред.

Не се спори, че в периода 2014г. - 2015г. „ИЛТИ“ ЕООД е открило банкова сметка с IB AN: *** в „Централна кооперативна банка“ АД. С банково удостоверение (л.335) „ЦКБ“ АД-Клон Ловеч удостоверява, че Н. Х. е картодържател на фирмена дебитна карта към тази сметка, с титуляр „ИЛТИ“ ЕООД. Картата е издадена на „ИЛТИ“ ЕООД на 17.04.2018г. и е била със срок на валидност 31.03.2021г. Не са издавани нови пароли за извършване на електронни разплащания от сметката при подновяване на фирмената дебитна карта. От банково удостоверение №810-С-001-145222/31.11.2021г. (л.336) на „ЦКБ“ АД се установява, че към тази банкова сметка са били издадени две дебитни карти, с картодържател Н. Х. - Visa Debit – основна фирмена дебитна с № ***** и Visa Debit Commercial-фирмена с № *****.

Страните не спорят, че при извършване на дейността по водене на счетоводството на дружеството, Н. Х. е нареждала извършване на плащания на сумите по ЗДДС, ЗКПО, подписвала е заявления пред НАП, а като сметка за връщане на суми в полза на дружеството, е заявявана посочената банковата сметка в „ЦКБ“ АД.

От „Ипей“ АД е издадено удостоверение (л.1224), че Н. Х. с телефонен номер ***** не е включена ePay.bg и няма издадени предплатени карти на Easypay. В системата на ePay.bg, Easypay и организации-партньори няма данни за клиент „ИЛТИ“ ЕООД, също и за двете карти.

Ищецът твърди, че тази банкова сметка е била „неизползваема за търговската дейност“ и неизвестна за него. Узнал е за съществуването ѝ едва на 26.04.2018г., когато е получено съобщение за недостиг на средства по сметката. Твърди, че по тази банкова сметка в полза на дружеството от НАП са възстановени следните суми: на 14.04.2015г. сумата 1 500лв.; на 29.04.2015г. сумата 5 375,92лв.; на 31.03.2016г.-сумата 8 735,97лв.; на 03.04.2017г.- сумата 9 960лв.; на 29.04.2018г.- сумата 2 184,60лв.,или общо 27 756.49лв. Твърди, че за постъпването на тези суми в полза на дружеството никой от управителите-И. Л. или К. Л., не са били уведомявани от отв.Х.. Твърди също, че за периода от 15.04.2015г. до 02.11.2018г., от тази банкова сметка Х.,без знанието и съгласието на И. Л., безконтролно е извършвала разплащания и е теглила суми в своя полза,като нито едно от тях не е в полза на дружеството. От представената справка се установява, че се касае за 88 позиции на плащания с разнороден произход-от сметки за консумативи- електроенергия, вода, телефон, телевизия, административни разходи- такси и данъци, стоки. Приложено е извлечение от банковата сметка.

По делото са представени разнородни документи, свързани с дейността на дружеството и изпълнението на публичните ангажиментите за деклариране на факти и обстоятелства пред НАП, анализът на които води до извод, че през годините, след 2016г., когато Х. вече не е била управител, тази кореспонденция е извършвана както от нея, така и от И. Л., а и съвместно И. и К. Л., от 2020г.-само от К. Л., като представители на „ИЛТИ“ЕООД (л.87-л.204, л.232-л.321, л.425-1199). На част от документите е отбелязано, че са подадени по електронен път (л.1003, л.1016, 1049 и др.), от представител на дружеството И. К.ски.

Допусната е съдебно-графологична експертиза, с обект на изследване подписите върху представените актове за прихващане на вземания, която потвърждава, че са подписвани от И. Л. и от Н. Х.. Приложени са и договори с банкови институции, сключени отново от тези представители на дружеството.

Приложен е и Договор за мобилни услуги между „ИЛТИ“ЕООД и „Виваком“ЕАД за ползване чрез мобилен номер *****, по който дружеството е представлявано от Н. Х..

Ищецът твърди, че през м.април 2021г., след като научил за извършените разплащания по процесната банкова сметка, е поканил Х. да възстанови сумите, но тя отказала.

Ответникът признава, че е извършвала цялата счетоводна дейност на дружеството от създаването му до освобождаването ѝ. Признава, че е извършила сочените разплащания по банковата сметка в „ЦКБ“ЕАД, в изпълнение на възложените ѝ пълномощия от управителя И. Л.. Плащанията са извършвани чрез системата на „Ипей“АД, където е бил регистриран само И. Л. и всяко плащане е одобрявано от него. Обяснява, че по тази банкова сметка е заплащала и разходи за други дружества на управителя, вкл. и битовите му сметки, по негово разпореждане. Липсата на счетоводно отразяване на тези разплащания обяснява с указание от управителя да се отчитат в сметка

„Каса“.

По делото е допусната съдебно-счетоводната експертиза, която след проверка на дневниците за покупки и хронология на сметка „Доставчици“ на „ИЛТИ“ЕООД, за периода от м.06.2016г. до м.11.2018г., дава заключение, че посочените в исковата молба суми (позиции 1-88) не са намерили отразяване в счетоводните регистри на дружеството, липсват и първични счетоводни документи за тези разходи.

Съставът приема заключенията на съдебните експертизи като обективни и компетентни и се позовава на тях при решаване на делото.

По инициатива на страните са разпитани свидетели. Показания им се обособяват в две групи, съобразно тезата на страната, която ги е ангажирала. За всички свидетели се установява, че са познавали И. Л., К. Л. и Н. Х..

Въззивният състав намира, че обясненията на свидетелите, касаещи уменията на И. Л. да работи с компютър, да извършва електронни разплащания, какъв мобилен телефон е притежавал, как е прекарвал дните си, оттеглил ли се е от пряката търговска дейност, са изцяло неотносими към предмета на спора, така както е заявен от ищеца-иск за неоснователно обогатяване, поради което не намира за нужно да го анализира в тази част. Свидетелите са единни и потвърждават, че И. и К. Л. са работили заедно, като постепенно бащата е предал търговската дейност на сина си. Последният се е занимавал главно с търговия на горива. Свидетелите потвърждават, че счетоводната дейност е водена от Н. Х.. От тази група свидетели не следва да се кредитират показанията на св. Д. И. Л., която е дъщеря на И. Л. и в това й качество е явно пристрастна към позицията на ищеца, като дружество, управлявано от брат й (К. Л.). Обясненията й, че след 2013г. баща й не е участвал в търговската дейност на „ИЛТИ“ЕООД, противоречат на множеството приложени документи, удостоверяващи активната му дейност в този и периода след. Свидетелят М. Х. Коева-като дългогодишен служител в „Уникредит Булбанк“ АД потвърждава, че във връзка със сключените договори, предоставяни банкови продукти, „ИЛТИ“ЕООД винаги е било представлявано от актуалния му управител, за което са проверявали в Търговския регистър. Потвърждава, че документите са подписвани от законния представител, какъвто през годините са били И. Л. и К. Л..

От показанията на другата група свидетели, водени от ответника, също не следва да се кредитират тези, дадени по въпроса за уменията на И. Л. да работи с компютър и границите на участието му в търговската дейност на дружеството, съжителството между ответника и предходния управител на „ИЛТИ“ЕООД, интензивността на работа на ответника.

Обясненията на двете групи свидетели съвпадат и са съответни на останалите доказателства в частта за развиваната търговска дейност на дружеството, в чието управление е участвал И. Л., К. Л. и Н. Х.-последната е водила счетоводната дейност.

По реда на чл.176 от ГПК, по инициатива на ищеца, на ответника са зададени въпроси, с чиито отговори потвърждават изложената и поддържана в хода на

производството позиция и твърдения.

При така установените факти и с оглед заявените от ищеца факти и обстоятелства и заявен петитум, съдът приема, че е сезиран с иск с правно основание чл.55, ал.1, т.1 от ЗЗД-твърдение за неоснователно обогатяване на ответника Х. със суми в общ размер на 17 340.93лв., с твърдение, че без основание е извършвала разплащания със средства на дружеството в своя полза. Първоинстанционният съд е счел претенцията на ищеца за основателна.

Въззивният състав не се съгласява с този извод.

На първо място следва да се отговори по възражението на въззивника за недопустимост на иска, което въззивният състав намира за неоснователно. При съобразяване, че е предявен осъдителен иск, процесуалната легитимация на страните е обоснована с твърдението за наличие на непогасено вземане. Налице ли е било основание за плащането е въпрос, касаещ материалното правоотношение и на него съдът отговаря при разглеждане на претенцията по същество.

По същество.

Известно е, че предпоставките на иска по чл.55, ал.1, пр.1-во от ЗЗД са да се установи разместване на блага (в случая предаване, съотв. получаване на парични средства), без да е имало основание за това-т.н. начална липса на основание, което е довело до обедняване на едната и обогатяване на другата страна. Разпределението на доказателствената тежест възлага на ответника да обоснове наличие на основание за имущественото разместване, а на ищеца-за настъпване на обедняването-съотв. на обогатяването на ответника.

Като основание за извършените разплащания ответникът сочи дадените ѝ с двете, приложени по делото пълномощни права да представлява „ИЛТИ“ЕООД и извършва описаните действия (л.51 и л.50). Няма данни последното пълномощно (от 2016г.) да е било оттегляно от упълномощителя-„ИЛТИ“ЕООД, т.е. в рамките на зададения от ищеца период 15.04.2015г.-02.11.2018г. Х. е разполагала с действителна представителна власт. Видно е, че не е имала пълномощия на т.н. търговски представител на дружеството (по см. на чл.21 и сл. от ТЗ). Пълномощните ѝ са общи и въз основа на тях ѝ е учредена представителна власт да извършва описаните действия от името на дружеството, като последиците настъпват в патримониума на последното. С упълномощаването страните са регламентирали вътрешните си отношения-на упълномощител и пълномощник и така са определили границата на валидността на предприетите от последния действия. Така всяко действие, което е в пределите на учредената представителна власт, е действително-има правно основание(упълномощаването), съотв. всяко действие извън тази граница е лишено от такова валидно правно основание.

Следва да се съобрази, че и в двете пълномощни е включено правото на Х. „*Да извършва банкови операции, свързани с дейността на дружеството, включително и по електронен път.*“. Или- като пълномощник тя е имала право да извършва разплащания от

банковите сметки на дружеството, свързани и в рамките на търговската дейност. Именно в тази насока е следвало да се съсредоточи обосноваването на претенцията на ищеца.

Съдът, като съобрази ангажираните доказателства намира, че това не е извършено от ищцовото дружество в нужната пълнота и категоричност.

Ищецът представя банковото извлечение, от което се установява фактът на извършени от името на дружеството разплащания-т.е. твърдяното обедняване, но не и че те са отишли изцяло и само в полза на ответника- т.е. че е налице обогатяване. Безспорно вижда се, че естеството на разплащанията е разнородно- откриват се както такива, които обичайно са свързани с нормалната търговска дейност- такси към държавни институции- Агенция по вписванията, Търговски регистър, справки, сметки към мобилен оператор-а се доказва, че на името на дружеството е бил сключен договор за ползване на мобилни услуги с „Виваком“ АД, откриват се и сметки към „В и К“, „ЧЕЗ Електро България“ АД, към интернет-доставчик, „Техномаркет“- които също биха могли да са свързани с дейността на дружеството, така също се откриват и разплащания без яснота за предмета и ползвателя, също и за козметика и т.н. За да се приеме, че претенцията на ищеца е обоснована, е следвало да се докаже по категоричен начин, че всяка от тези суми по 88-те позиции, изтеглени от процесната сметка, са отишли изцяло и само в полза на ответника-за погасяване на нейни задължения, покупки или други финансови ангажименти, но не и да са във връзка с дейността на дружеството. Доказателства в тази насока не са ангажирани, а тежестта за обосноваване на този факт е изцяло на ищеца. Липсват доказателства, че изразходените от сметката на дружеството суми са използвани за обогатяване на ответника.

Освен това-от Х. се представят и документи, от които се установява, че част от тези разплащания действително са извършени в полза на „ИЛТИ“ ЕООД- представена е разписка за плащане на вноската НЗОК на управителя И. Л.(л.52), разписка за заплащане на сума по наказателно постановление на дружеството(л.53). Представени са и разписки за заплащане мобилни услуги към „Виваком“(л.57-61), които макар и да са за друго дружество на същия собственик- „ИЛТИ 2012“ ЕООД, отново не са в полза на Н. Х. и не се отнасят за ползвания от нея мобилен номер(при признанието на страните за моб.номер *****).

По изложените съображения съставът приема, че ищецът не е доказал при условията на пълно и главно доказване, че Н. Х. е извършила разплащанията по 88-те позиции извън обхвата на дадената ѝ представителна власт, както и че са довели до обогатяването ѝ без основание. При липсата на предпоставки от фактическия състав на чл.55, ал.1, пр.1 от ЗЗД искът следва да се отхвърли, като неоснователен и недоказан. С оглед различието в позицията на въззивния състав обжалваното Решение № №117/17.06.2022г., пост.по гр.д.№549/2021г.на РС-Троян, с което искът е уважен, следва да се отмени и вместо него се постанови отхвърлянето му изцяло.

По разностките.

С оглед изхода на спора на пълномощника на ответника следва да се определи възнаграждение за общественото представителство по чл.38, ал.1, т.3, пр.3-то от ЗАДв.

Съгласно чл.7,ал.2,т.4 от Наредба №1/2004г.на ВАС(действалата към момента на изпълномощаването), с оглед цената на иска, дължимото възнаграждение е в размер на 1050лв. Ищецът „ИЛТИ“ЕООД следва да се осъди да заплати тази сума на адв.Г. П.-АК-Русе, за представителството пред първата инстанция.

Пред въззивната инстанция пълномощникът има право на същия хонорар-1050лв., а въззиваемата на възстановяване на внесената държавна такса от 347лв., които следва да се възложат в тежест на въззиваемия „ИЛТИ“ЕООД.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 117/17.06.2022г., постановено по гр.д.№ 549/2021г. на РС-Троян, като неправилно и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от "ИЛТИ"ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.***, представлявано от управителя К. И. Л., срещу **Н. И. Х. с ЕГН *****,** с адрес гр.***, иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, за заплащане на сумата 17 340,93 лева /седемнайсет хиляди триста и четирийсет лева и деветдесет и три стотинки/, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на иска - 28.06.2021г., до окончателното заплащане на сумата, **като неоснователен и недоказан.**

ОСЪЖДА от "ИЛТИ"ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.***, представлявано от управителя К. И. Л., **ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Г. П.-АК-Русе,** възнаграждение по реда на чл.38,ал.1,т.3,пр.3-то от ЗАдв., в общ размер от 2100лв.(две хиляди и сто) лева (1050лв.за първата и 1050лв. за въззивната инстанции).

ОСЪЖДА от "ИЛТИ"ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.***, представлявано от управителя К. И. Л., **ДА ЗАПЛАТИ на Н. И. Х. с ЕГН *****,** сумата 347(триста четирийсет и седем)лева, представляваща държавна такса за въззивно обжалване.

Решението може да се обжалва пред ВКС по реда на чл.280 и срок ГПК, в 1-месечен срок от връчване на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____